

SIRALMAS BESZEL-
GETÉSEK

A' minden testnek utára el-ment

TEKINTETES és NAGYSÁGOS
NEHAI

REVAI IMRE
URNÁK,

Nemes Thuróczi Vármegyének örökös
Fő-Ispányának, &c.

ÉS

NEHAI TEKINTETES és NAGYSÁGOS
Dévén Ujfaluí

J FALUSI

ATA

ASZONYNÁK,

A' fellyebb említett Tekintetes Urnak Siralmas
Özvegyének

Ez életben meg-maradott

SZERELMESIVEL és JOAKAROIVAL,

ÉS

EZEKNEK AMAZOKKAL.

21K.I
~~1924~~

Báró
RÉVAY FERENC
könyvtára

M. N. MUSEUM KÖNYVTÁRA
II. KÖNYVTÁRSZÁM
10.16. 131. 87

Tekintetes és Nagyságos REVAI IMRE Urnak,

Nemes Thuróczi Vármegye örökös Fő-Iszpannyának holt Teste felett mondatott versek,
Szklabinya várában el-hagyatott szomorú özvegyétől, Tekintetes és Nagyságos
Devék Ujfalui UJFALUSI KATA Aszszonytól, és egyetlen egy Leányától,
Tekintetes és Nagyságos REVAI ERSEBETH Aszszonytól.

Anno 1688. Die 15. Januarii.

Siste Viator gradum.

Eg- állj úton-járó, én hozzám hasonló hadd terjeszszem be-
szédem,

Kegyes Királyomtól és házam népétől végső búcsúmat vélzem,
El-takarításom *déterminált* napom mert el-jött már énnékem.

En kegyes Királyom a' kit én (meg-vallom) nagy hivséggel szolgáltam,
Mig lélek volt bennem 's kitsiny tehetségem tőled el nem pártoltam
Holtom sorfa miatt, tőled hogy bútsúmat végyem méltónak látom.

Kezdett dőlgaiddban szerentsés vőltodban hogy ellenséged ellen

Istenem segítsen 's győződelmed legyen mindenkori időkbén

Ekképen kívánom 's Istennek ajánlom Fellegeted szívesen.

Hozzád már kegyesem szerelmes hitesem szemeimet fordítom,

Melly nagy zokogással 's szívem fájdalmával tőled volt el-válásom

Azt ha mind számlálnám szíved meg-bántanám, majd inkább abban hagyom.

De mivel Jánosnak az én meg-Váltómnak tetszett úgy hogy el-mennye,

Szíved nagy fájdalmit 's könyveid folyásit tartóztasd azon kérlek

Mert te ezt el-híszed hogy én meg-holt férjed immár visz[za] nem térek.

Ki el-hagyattaknak 's keserves Arváknak leg-nagyobb *Pátronusa*,

Annak már ajánlak 's őltalmában hagylak Oh! UJFALUSI KATA

Légyen te Sósodnak mint *Naómi* Aszszonynak kegyes vigasztalója.

Imé már el-mégyen, végső bútsút vélzen Testem föld mélységében,

De bizonynal tudom hogy fel-támadásom lészén nagy ditsőségben

Az hól láthatsz veled vigadhatsz adgja azt a' nagy ISTEN.

Hozzád jó Leányom végső búcsúzásom keserves szível nyújtom

REVAI ERSEBETH ki mint egy kikelet, vőltál meg-ujjulásom

Atyádnak halálat 's végső búcsúzását hald-meg tőled kívánom:

Dupla Arvaságod és szíved fájdalmát többbe ne öregbítsed,

Özvegy Anyád szavát mindenkoron fogadd ezt akarja Istened,

Ki meg-öriz téged 's vigasztalja szíved ő legyen reménséged.

Uradat-is visz[za] ő maga hozhattja Királyunk szárnya alá

Királyunk-is hozzá *Grátiáj*át nyújtja ha Isten akarattya

A' kinek áldása és szent áldomása legyen rajtad mindenha.

Istennek ajánlak többé itt nem látalak halálom Sorfa miatt

De a' szent Istennek kegyes Teremtőnek ajánlak ki meg tarthat

Ez árvaságodban siralmas sorfodban téged meg-vigasztalhat.

REVAI Familia, kinek már sok hja beszédem hozzád lészén,

Bátyátok jó hire 's méltó ditséretre szemetek előtt legyen,

A' ki Királyának 's Nemes Országának vőlt nagy hiva életében.

Te Nemes

Te Nemes Vármegye kinek voltam feje tőled *valédikálók*,
 Sok Özvegyet, árvát mint tyúk Fiát méltán óltalmaztatok,
 Hogy már most bútsújom tőled édes Tagom azon ti ne sirjatok.
 Tudván azt én kintsem mennyben vagyon mentem ti-is még oda juttok,
 Azért tiszteteknek 's erős hiteteknek míveltát vizsgáljatok,
 Hogy igazság mellől bal vagy jobb kéz felől mészízte ne botolliatok.
 Te SZKLABINYA Vára vólrál táplálója élteteknek 's meg-tartója,
 Ki nagy Uri rendnek 's Nemes Vármegyének voltál nagy óltalmára,
 Háború időkben 's nagy hólszú veszélyben szegényeknek hasznára.
 Mészízte tőled szállott, ki-tört falaidat meg-újította szépen,
 Hagyván maga után jó hírt nevet méltán tőled ilyl bútsút vészen,
 Isten nézzen reád szemem többé nem-lát, maradj már szerentsélen.
 Már te izólga rendem, ki voltál segédem Istennek óltalmában
 Titeket ajánlak bizonyyosan várlak a' nagy Ur udvarában,
 En velem ott léltetek ditsőtségben éltek mennyeknek orizágában.
 Ti-is Majorságim 's én szegény jobbágyim mit busútok holtomon,
 Tudván hogy az halál, mindenütt csak kálzál 's azon van minden módon,
 Adámnak vétkeért ő nagy ésetiért nyugszik de fel-támad jól tudom,
 En testem - is fekszik 's ez ésetért nyugszik de fel-támad jól tudom,
 El hagylak titeket, Isten benneteket őrizzen meg kívánom
 Szálljon ti reátok maradjon rajtatok az Uról nagy jutalom.
 Nó már te-is Sereg kérlek ne keferelj halgald-meg kölzöntésem,
 Hogy fáradságodat 's keresztyén vóltodat most nem szántad én tőlem
 Mostani óramón 's Takarításomon meg-adád betsületem.
 Isten fizetője 's meg elégitője légyen fáradságtoknak
 Tegyétek már testem nyugovó helyemben hól eleim nyugosznak,
 Hogy ítélet napján 's fel-támadás után a' szentekkel vigadgyak.

Crux Christi Vita Piorum.

*S*ub cruce pendentis quærit qui gaudia Christi
 Christicolam verum se pius ille probat.
 Effigies docet hoc, quanto Spectabilis HEROS
 Arserit in Christi cordis amore crucem.
 Semper ab hac mæsta petiit solatia mente,
 Semper ab hac voluit, robur habere fidem.
 Corde crucem tulit hanc, dum vivus in orbe maneret,
 Dum jam expiraret, corde crucem tulit hanc.
 Quisquis es hancce crucem Christi devotus amare
 Defuncti exemplò disce, beatus eris.

Szívbeli keserves könyhullatásoknak

A R J A.

Melly

NEHAI TEKINTETES és NAGYSAGOS DE-
VEK UJFALVI

J F A L U S I

A T A

Aszszony ö Nagysága,

NEHAI TEKINTETES és NAGYSAGOS

E V A I

M R E

Uram

Ö Nagysága,

Nemes Thúrócz Vármegye örökös Fő-If-
pánnya &c. meg-hagyatott Özvegye bódog emlékezetű Te-
ste felett, Egyetlen egy szívbeli fíralmas

L E A N Y A T U L

TEKINTETES és NAGYSAGOS

R E V A I E R S E B E T H

ASZSZONYTUL, Ö NAGYSAGATUL,

Nagy keserves szive fájdalmában Uri A-
tyafiságnak; és a' több szomorú fokaságnak Szklabinya
Várának belső piacznán (gyámoltalan és nagy fze-
rentsétlen forsa elő hozásával) fíralmas-
san ki-öntetett.

Anno 1701. Die 8. Maii.

In Nomine Jesu.

J Aj én szerentsétlen honnét írásimat
Vallyon honnét kezdgyem könyves szavaimat?
En szomorú lélek szíves bánatimat
Mint terjeszszem elő nyomorúságimat.
Fogy már az én lelkem sok kínlódásimban,
El-hervadá szivem nagy busúlásimban
Szemem fénye-is fogy könyhullatásimban,
Orczám színe-is vész íránkőzésimban.
Hol vagy *Heracitus* szüntelenül sírván,
E' tsalárd világnak álhatatlanságán
Veled kívánkozom szomorú vóltomban
Elnem 's meg-is halnom könyhullatásokban.
Soha írásimnak én határt nem vetek,
Zokogásimban-is pihenést nem vészek,
Szüntelen írásban éltemben kefergek
Kelerűségemnek véget nem vethetek.
Szánd-meg oh UR ISTEN! szánd-meg ezt mennyégből!
Hogy Ifjú koromban mingyárt véletlenül,
Szörnyű bánatoknak mérges sepreiből
Nagy mértékkal ittam kelerűségiből.
Mihelyett én még csak őszve adattattam
En édes Urammal, már kéntelen vóltam
Más földre bujdosni, 's házamat el-hattam
Edes szüleimtől megszűze távoztattam.
Vólt dolgom nem egyéb hanem szomorkodni
Nagy zokogásokkal éjjel nappal sírni,
En édes szüleim után kefergeni,
Az idegen földön rab módgyára járni.
Elő sem hozom most a' több gondgyaimat
Bajos félelmimet sok változásimat,
Hideget, hévséget, beteges vóltomat
Mellyek kefergették az én napjaimat.
Itten Istentől már pihenést vártam
Szélvész első után nap fényét kívántam
De jaj kegyetlen fors! jaj mire jutottam,
Minden kintsek felett kintstől meg-fosztattam.
Mert akkor halálnak kegyetlen kaszája,
Edes kedves Atyám Uramra találta
Jaj nékem! Jaj nékem! azt le-is kaszálta
Uj baj, bú fíralom, szivemben árada.
A' Nemes Vármegye maga Fő-Ispányát
Uri Atyafiság igaz Attyafát,
Nemeség szomszédság, kedves *Pátronus*sát,
Szivelsen íratva Parafztság jó urát.
En-is nagy fíralmas árvaságom miatt,
Mint a' virág lettem, melly nyárban meg-fonnyad.
Könyvek folyásában orczám-is el-olvad,
Halálos bánatim nyelvem ki sem mondhat.

De nem vőlt még abban elég Szerentsének
 Nem tudván mitsoda kint tégyen szivemnek,
 Szivemtől el-szakatt édes Gyermekimnek
 El-mettzé élteket, bűt hozza fejemnek.
 Hol vagy Fiaidon siránkozó Ráchel,
 Vigasztalhatatlan síralmat kezdgyűnk-el,
 Im jaj Gyermekjeink nintsenek múltak-el,
 Sirassuk, jajgassuk keseredett szível.
 Szerentsének képe szárnyassan iratik,
 Kerengő keréken forogni mondatik,
 Természeti ellen tehát tselekezik,
 Hogy olly régtől fogvást nálam mulatozik.
 Vallyon úgy kell-é már mind hóltig kinlódnom?
 Nem kell-é valaha valami jót látnom?
 Illy kegyetlen forsban így kell-é maradnom?
 Szány-meg oh Ur Isten kegyes Izabadítóm!
 Az én ékelséges Pellikán Madaram
 Mészze Földön repül én szerelmes Uram,
 Kinek távul lete bánator hoz reám,
 Ujjítja Síralmim bajos minden óráim.
 Már múlt *Seculumnak* bé fejezésében,
 Vigasztalást vártam bizván Istenemben,
 Atizonyom Anyámnak jó egészségében,
 Lesz gyönyörködésem 's Uram itt létében.
 De jaj! oh te tsalárd kegyetlen reménség,
 Aspis fulánkjához hasonló mérgelesség!
 Oh nagy kegyetlen fors! ó Szerentsétlenség!
 Oh Síralmas óra! ó mérges dühösség.
 Merüllyön könyvekben ámbár az én nyelvem,
 Sirjanak szemeim szakadgyon-el szivem,
 Síralmas beszédem most immár el-kezdem,
 Halálos bánatim ha lehet ki fejttem,
 Midőn múlt *Seculum* vég Elstendejének
 Negyed napja fénye ki költ *Decembernek*
 Az nap ki nyílt feje Szerentsétlenségnek
 's rám tódult erőlsen az árja könyveknek,
 Az ki gyámoltalan síralmas vóltomban
 En Istenem után szomorúságimban
 Vólt egy vigasztalom segítőm gondokban
 Oh nagy síralmas szó! Im fekszik ez sírban!
 Drágalátos kedves gyönyörűském el-veszett
 Ki mint *Carbunculus* éjjel nappal fénlett
 Olly ifzonyú kárban kitsoda segíthet?
 Eltemet utálom hogy tőlem el-esett.
 Ollyan drága kintsből mert mostan ki fogytam
 Kiben vidámulást mindenkor kaphattam
 Kinek óltalmában mészze tágíthattam
 Nyomorúságimat bátran-is álhattam.
 Szép erős oszlópa le-dült vigaságnak
 Le-esett fő Feje Szklabinya Várának
 Ki lehet olly kemény hírét illy nagy kárnak
 Halván hogy ne sírna kő szíve van annak.
 Ambár ha egészízen mérő nyelv lehetnék,
 's szemem-is ha ugyan könyvé változhatnék
 Még úgy-is nagy forsom ki nem terjeszhetnék
 Ajakim fájalmim ki nem beszélhetnék.
 Mert már el-vesztettem én édes Atyámat,
 Szíves Gyermekimet nem látom Uramat,

Jaj nékem! vesztettem Alfiznyom Anyámat,
 Utolsó edgyetlen egy vigaságomat.
 Már Anya nem vagyok mert Gyermekem nintsen
 Leány nem, Sem özvegy, Urat adott Isten;
 Feleség nem vagyok mert az itten nintsen
 Mi vagyok, bár találly, Atyám, 's Anyám nintsen!
 Arva vagyok, Arva, Arváknak Arvája
 Kit fujtol keményen Istennek szent karja,
 Kinek ez világon nintsen-is gyámola
 Kit talám meg-is öl nagy bánatnak Arja.
 Szépen illatazó Rosa leveleit
 Hullatván mutattya hegyes tövisseit,
 El-veszti illattyát gyönyörű színeit
 Senkinek nem kell már Ember rá sem tekint.
 Kertbéli Liliom Gyönyörű szép virág,
 Ha le-hull Levelemi marad csak rút ág,
 Ollyan vagyok én-is oda minden jószág
 Ugyan irtozik-is tőlem már az világ.
 Mikénta' Gerlitze az Társát el-vesztvén
 Száraz ágakra száll keservesen nyögven,
 Szomjúságát zavart vizekkel enyhítvén,
 Szüntelen nyög társán igen keseregven.
 Ugy kell énnékem-is siralmas napokat,
 Szíves nyögésekben töltenem órákat,
 Szomorú sorsomban siratom magamat,
 Nem-is halgathatok vigaságos szókat.
 Hasonlatos vagyok el-veszett tsirkéhez
 'S én siralmim annak piszergetéséhez
 Az sem tudgya mint én, hová mennyen 's kihez,
 Nagy kinokat szenved míglen oda nem lez.
 Oh! Szerelmes Anyám! hová kélszülz menni?
 Kinek hát Arvádat itt akarod hadni?
 Nints semmi gyámolom azt kell tekinteni,
 Uram meszle lakik nints ki vigasztalni.
 Im feletted sírok keserves sirással,
 Szóllally meg még egyszer gyenge szózatoddal,
 Anyám vagy szány hát meg nagy indulatoddal
 Mért nem maratz velem te egy magzatoddal.
 Oh! te Ujfaluí Sas keselyű madár,
 Aranynál ezüstnél drágább Gyémántoknál
 Hová repülsz kérlek ne síess ne! meg állj,
 Ha el-repülsz bizony testem-is sírba száll.
 Zöld Palma ágatskát szádból hová térszed
 Kinek kérlek kinek 's hová te azt viszed?
 Edgyetlen egy vagyok én az te Gyermeked,
 Add nékem nálamnál nints közelebb véred.
 Térj viszláa térj kérlek oh én édes Anyám,
 Ha nem térsz ez léfzen, én utolsó orám
 Az te el menésed nagy kinokathoz rám,
 Segíts engem magad én Istenem Atyám.
 De jaj! most már látom, nem használ sirásom
 Edes kedves Anyám viszláa nem tér tudom,
 Nints Lelke testében van miért jajgatnom,
 Gyámoltalan Arva maradtam most látom.
 Sirasd keservesen tehát Atyafiság,
 Nagy zekogásokkal sirj te-is Uraság
 Sirasd, nyögj, keseregj keserves sokaság,
 Sirjatok edgyenként vének és Ifjúság.

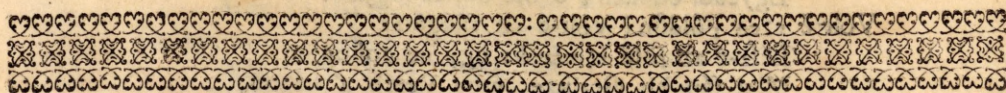
Sirj te-is REXAI Nemes Familia
 Meg-hala im! igaz hiv Atyátok fia,
 Mindenitekhez vólt kegyes indulattya
 Kit mint legíthetett legített ő karja.
 Régi Nemes jó vér sirasd Máriáfi,
 Sirasd valaki vagy Dévék Ujfalusi
 Follyanak nagy bőven könyvetek forrási,
 Mert im! Catharina fektzik Ujfalusi.
 Te-is melzse földről Pellikán Madaram,
 Jőjj közelebb 's sirasd én szerelmes Uram,
 Jo Anyád meg-hala sirasd minden órán,
 Sirasd más földön-is, míglen nem térsz hozzám.
 Ti-is oh Nemesek mindnyájan sirjatok,
 Mert im! oda vagyon *Clenodiototok*,
 Ennek udvarában az ti fiaitok,
 Mint egy Oskolában lóttének hasznosok.
 Ti Városbéliek ti-is ő Parasztság,
 Siralsad 's jajgatsad te szegény jobbágyság,
 Edes Anyátok vólt ez Afzszony valóság
 Ti javaitokat őltalmazó jószág.
 Sirj nyőgy keservesen te Szklabinya Vára,
 Sirjatok szolgák-is, sirj egész udvara,
 Szakadgyon szivetek, gonosz ez az óra,
 Mert jó Afzszonyotok szállott koporsóra.
 Ally elő szegénység fel-lzóval siralsad,
 Mert im segítséged jó Anyád 's őltalmaz
 Meg-hala, ki a' te nyomorúságodat
 Gyorsan enyhítette az midőn kívántad.
 Sirjatok betegek szívéssen sirjatok,
 Meg-hala bős hasznos Patikáriustok,
 Kinél költség nélkül ingyen kaphattatok
 Jó orvolságokat, nagy az ti károtok.
 Sirald utólyára keserves fokaság,
 Sirjatok egyszer 's mind vének 's mind ifjúság,
 Sirasd Atyafiság Nemesség 's Uraság,
 Mindnyájatoknak vólt hasznos, ez valóság.
 De semmit nem használ már annyit siratni
 Vigasztálhatatlan könyveket hullatni,
 Isten mindent rendel, azt kell nekünk tudni
 Szent akarattára forsunkat kell hadni.
 Azért én Istenem hozzád folyamodom,
 Siralmas vóltomat kezeden ajánlom,
 Enyhíts bánatimat kegyes vigasztalom,
 Tudod melly keserves legyen az én sorsom.
 En jó szívéi tőröm te sullyos vészlődet,
 Tsak adgyon Felsőged töredelmiséget
 Mert tudom úgy ízoktad az te hivedet
 Próbálni 's úgy adni az örök életet.
 Seregeknek Ura, Szent Jehova Isten,
 Légy kegyelmes hozzám Uram mindenekben
 Adgyad lakhatsam még Urammal földemben
 'S holtig ditsirhelssem Izent nevedet Amen.

Anyai vigasztalás.

NE fíj oh egyetlen egy szives Gyermekem,
Hogy léfzen ez órán tőled el-menésem,
Nagy keserűséged vagyon észre vettem,
De bizzál Istenben vigasztalód léfzen.
Szives Gyermekidet ne fírafsad tovább
Örűlünk mennyégben, azok, én és Atyád
Kimondhatatlan nagy örömben léfzünk hát
Látván Christus Urunk szép fényes ortzáját.
Halhatatlan ez az öröm's láthatatlan
Mellyben léfzünk akkor fényes Meny-Országban,
Bóldog az nem-is más, ki lakhatik abban
Ne fíj hát mert léfzünk mind örökké abban.
Te azért rofz világ az te jóságoddal
Vélfízel tsalárdságos udvariságoddal,
Nem kellefz énnékem az te aranyoddal
Mert velem Jéfusom meg-elégfzem azzal.
Vallyon az bújdosó lok járásí után
Midőn tér házában nem vigad-é ofztán?
Vigad evező-is tengernek az partyán,
Hogy ne örűlnék hát ez házában jutván.
Mert im! eddig lakván fíralom völgyében
Már Mennyben fzállottam az örök életben,
Holott fogyatkozás nem lehet semmiben,
Hol Christus Urunkat láttyuk fzemtűl fzemben.
Hol foia keleti napnak's nyugta nintsen
Idő sem változik homályofság nintsen
Hol semmi nyavalya hol betegség nintsen,
Hol nintsen ellenség, ellenkezés fintsen.
Az hol az Angyalok ezerni-ezerek
Ekes új éneket szépen énekelnek'
Szent fzent, Szent Jehova Ura feregeknek
Ditsőfség adalsék az te fzent nevednek.
Már nagy bátorságban's víg örömben vagyok
Ördőgtűl világtűl haláltűl sem tartok,
Világ örömére már semmit nem hajtok,
Mennyei fstennek hajlékában vagyok.
Jó hartzot hartzoltam fstennek fzolgáltam
Végeztem futásom hitet meg-tartottam,
Az örök életnek koronáját kaptam
Kíért ditsértéfsék Mennyei jó Uram.
Im azt bizonyíttya az én Czimerem-is
Sas, Csillag, hólde medve, és zóldellő Fa-is,
Valaki jelen vagy figyelmezz arra-is
Halhatz többi köztött egy fzép dolgot itt-is
Miként faskeselyű a' maga Fiait.
Oktattya hogy nézzék fényes nap fígárit,
Ugy oktattam én-is a' Christus érdemét,
Nézni, 's úgy keresni Lelkűnk idvélségit.
Zóld Pálma ágatska jelent győzödelmet,
Meg-győztem világot's én ellenségimét,
Immár velem látom én Idvezítőmet,
Ki gondolhat ennél már nagyobb örömet.
Mindenkor zóldellő Fának fzép zóld fzine,
Mutattya hogy vóltam Christus kegyes hive,
Eltem e' világon töredelméfségben,

Örökké zöld lélek már örök életben.
 Méznek édeségét kedvelli a' Medve,
 Anyira hogy magos fákra hág érette.
 Az én édeségem Jézus Christus neve,
 Nints ennél édesebb édeségnek neme.
 Anya-szentegyháznak, fok fanyarúságit,
 Jelengeti az hód változó sorsait,
 Az ki bizonyolsan felőlem bizonyít,
 Hogy fokat Izenvedtem Christus szent nevéért.
 Csillag az én Lelkem az ki az Mennységben
 Örökkön örökké Christus érdemében,
 Meg-tartya ragyagó fényét nagy örömben,
 'S Örökkön örökké vigadni fog Amen.
 Immár oh egyetlen egy izives Magzatom
 Isten légyen veled szivemből kívánom,
 Vóltál te mindenkör engedelmes Leányom,
 Isten fizesse-meg szivelsen kívánom.
 Meg-álly Atyafiság egy szóm hozzád léfzen,
 Halgald-meg, Kívánom légy jó egelségben
 El-jött már az óra tétetem az földben,
 'S ott lélek míg el-jő Christus ditsőségben.
 Jövel Uram Jézus tekints kegyelmessen
 Bűnös fiaidra síralom völgyében,
 Hogy maradhasanak holtig igaz hitben,
 'S Az után mennyenek veled az mennyégben.

M A S.

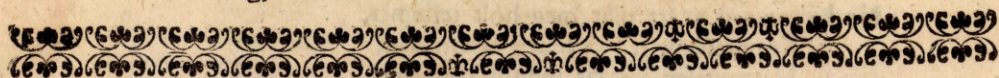
*Keserves és síralmas sorsárúl való Istenes panasza Tekintetes és Nagy-
 ságos R V A I E R S E B E T H Afzszonynak ki az édes kedves An-
 nya Afzszonynak halálának alkalmatosságával el-mondatott.*

Jaj az én Sorlomnak! Jaj én életemnek!
 Jaj állapotomnak 's keserves szivemnek!
 Jaj az én dolgomnak 's magános létemnek!
 Jaj rosz szerentsémnek rút meg efésemnek!
 Ha születésemtől fogva napjaimat,
 Elő számlálom-is Leányi koromat,
 Férjhez mentem után lőtt állapotomat,
 Egyben vetem, látok többire síralmat.
 Gyermeki koromat töltöttem vigságban
 Gyönyörű életben éltem vidámságban,
 Edes Atyám, Anyám kedves látásában
 Kik fel-neveltenek Isten országában.
 Ki elvén ez korból nagy terh reám szálla
 Mert házas tarfammal bujdosákom vala
 Ki néha bujdosott egyedül az tudgya
 Melly nagy kereszt légyen bujdosó nyavalya!
 Ki tudná akkori nyomorúságimat
 Ki tudná számlálni, vagy irni hajomat.
 De még-is enyhitém szenvedett sorsomat,
 Az míg élni láttam Atyámat 's Anyámat.
 Atyárúl Anyárúl való emlékezet,
 Búban forgó Finak élesztő nevezet

Olly jó mint valaki adna hideg vizet,
 Szomjúhozó ízivnek, vagy éhnek kenyeret.
 Uram-is kit adott az Isten igyemet,
 Velem lételevel 's keferdségemet,
 Könnyebiti vala fulyos terheimet,
 Segíti-is vala nyögő keresztimet.
 El-izakasztott olztán engemet szereztesse,
 Uramtól 's ez vala keferő gyümöltse,
 Mi házasságunknak, Az gonosz szereztesse
 Kinek vagyon forgó, 's változó erköltse.
 Semmit helyén nem hágy, semmivel nem gondol,
 Majd ide, majd oda széllyel el-vándorol,
 Ha el-akar szökni nem bútsúzik nem szól,
 Szállást ő magának hozszat nem vér sohol.
 De ez férelmet-is kedves Atyám Anyám,
 Kik még éltek voltak, támasztó kő-sziklám,
 Friis vigasztalással látogatván hozzám
 Enyhíték de immár nagyobb én nyavalyám.
 Mert már mind a' kettő mind Atyám 's mind Anyám
 Erős két kő-falam kikre támaszkodnám
 Le-düle, nints immár, nintsen semmi bástyám,
 Ellenem támad már rokon, szomszéd talám.
 Uramhoz nem bízom, mert ő tavúl vagyon,
 Nints-is szabadsága, hogy ide járuljon,
 Az irigy szereztesse batta ott maradjon,
 Egyedül én itten, ő ott búslakodgyon.
 Völt-é ezen Földön? völt-é ez világon?
 Lész-é az föld ízínén ki úgy ne zokogjon
 Mint fán kis Gerlitze, vagy Veréb a' házban,
 Vagy mint magán lakó Pellikán pusztákon?
 Láttzik sem Házas Társ sem Özvegy nem vagyok
 Sem Leány, sem Arva, fájdalmim melly nagyok
 Noha törvény szereztesse felesége vagyok,
 Ki hozszás és meszlize bújdosásban forog.
 Hogy mondattathatom házasság társa annak
 Velem nem lakható PETRÓTZI ISTVANNAK
 Özvegye vagyok hát bújdosó társonnak
 Mert ha meszlize vanna-is én tartom Uramnak.
 Arva hogy lehelsék? ha feleség vagyok
 Annál-is igazabb hogy leány nem vagyok,
 Hát özvegy feleség, Arva leány vagyok,
 Oh Jehova Isten tovább mire jutok!
 Példáknak példája vagyok én nyomorult
 Kinek szereztesse fővel alá fordult,
 Szerentsétlenség-is kibén úgy bé-szorult,
 Hogy minden ő napja homályban bé-borult.
 Jádzó szereztesse nek laptája én vagyok,
 Ennyi szereztesse közt imitt amott bolygok,
 Most vízben, most sárban vagyok és nyomorgok
 Hová vét végtére felette búsulok.
 Mért tettzett Istennek e' világra adni,
 Ennyi fájdalma engemet juttatni
 De ugyan csak benne kell énnékem bizni,
 Nem szelhatok immár fiás hozzám jöni.
 A' te kezeidben ajánlom egyedül,
 Magamat egészlen lelkeztől 's testeztől,
 Ha mi volna-is több mind ezeken fellyül,
 Mind jobb lesz csak ne menny-el én forsom mellől.

Nem

Nem veheti Ember szoros elméjében,
 Kinek mit mért Isten ő bőségségében,
 Hogy merjek hát én-is Aszszonyi szivemben,
 Bé-menni Mennyei titkok mélységében.
 Isten: mondom inkább: légyen akaratod
 Mert ha nem mondom-is léfzen akaratod,
 Mi tétzik kedvednek tselekszi hatalmod,
 Avagy meg-fogyott-é valaha tanátsod.
 Ha kedvet találtam előtted szent Atyám,
 Kérlek hogy enyhítsed az én nagy nyavalyám
 Szivem fájdalemben meg-is hálnék talám
 Ha vigasztalásom te tőled nem várnám
 Rendelly jó akarót tégedet ki féllén,
 Ki árvaságomban engemet legéllén,
 Szomorú sorsomban én velem jól tégyen,
 Hogy Lelkem örökké téged ditsirhefzen.

Anyai vigasztaló Felelet.

NE sirj én edgyetlen édes egy leányom,
 Ne sirj ne keseregj én édes Magzatom,
 Ne sirj ne keseregj, hogy vagyon most holtom
 Mert ki született vitetik ez nyomon.
 Tudom mért kinlódol szomorúságodban
 Keserű 's keserves nagy búsulásodban,
 Ortzádat fonnyasztó te bánkodásodban
 Homályban bé-borult felleget napodban.
 Békételen szóktúl ódd megad ha fírfz-is
 Tűrhetetlenséget kerüld, ha jágatz-is
 Nyughatatlan se légy, ha szinte tsűggetz-is
 El-hagyatott vagyok! Jajjal ha mondod-is.
REVAI ERSEBETH kedves **ERSEBETH**
 Légy szolgáló leány Istennek helyettem
 Ne felekezzeél róla, mert mellettem
 Szoktad vólt ditsirni szent nevét szűlöttem.
 Ez téged el-nem hágy magános vóltodban,
 El sem vét el-hidgyed el-hagyott sorlodonban,
 Midőn bánkodol-is sok bú bánatokban,
 Bizony meg-vigasztal fírfalmas korodban.
 Sem meg nem rövidült sem meg nem változott
 Sem feledékeny ő, sem el nem távozott
 Valamint régenten *Naómi*-is vólt,
 Ugy most-is bizonynal te veled maradott.
 Am **ANNA** szent **Aszszony** nyóltzvan őt **Elztendőt**
 Özvegyi vóltával tóltott kolzú időt
 Ha fanyarú vólt-is még-is azt az időt,
 Istennek szentelte azon fok **Elztendőt**.
 Ha néked-is Isten enged fok napokat
 Ez nyavalya után ha küld nyavalyákat
 Ha fanyarúságod tetézi azokat,
 De meg változtattya ezen rofz dolgokat.
 Az nap sem mindenkör Fellegekben feklizik,
 Hideggel kötődött fa-is virágozik
 Az izörnű haboktól tenger-is meg-nyugszik,
 Ki ma fírt hólnap az vigan örvendezik.

De nem tehetz róla ha kedve tölt abban
 Mennyei Atyádnak hogy most légy ez búban
 Sőt hogy mindenkoron bánkodgyál gyászodban,
 Szent akarattjára hadd magad azokban.

Istenes Jákóbbal ölben kapj ő véle
 Könyörgő beszéded ne mennyen mellőle
 Ne kerels segítő egyebet kivüle,
 Végét kereftednek úgy vészéd ő tőle.

Am magad mondottad hogy el-felejtselek
 Engem te biztattál, hogy jó szível légyek
 Rólad, ha el-kell-is válnom, ne rémüllyek
 Vólna rád magának gondgya az Istennek

Akkor biztatásod én kívánságimat
 Enyhité 's édesé tőtte halálomat,
 Noha e' nélkül-is Pállya fűtásomat,
 Igazgattam 's vártam utolsó órámat.

Ne háborgasd azért már meg-hólt tetemet,
 Koporsóban fekvő hideg tetememet,
 Haszontalan immár inditni szememet
 Könyvre, és nyújtásra el-hervadt kezemet.

Egyedül az Isten fedező paifod,
 Mérges nyilak ellen lészén oltalmazód,
 A' pörök ellen-is kik majd adnak okot,
 De kiket el-szélelzt őriző Angyalod.

Téged kí ok-nélkül háborgat meg-láttya!
 Az minden láto ízem hogy meg ne sújtollya,
 Ki a' gonoszoknak vétkét látogattja,
 A' bünt büntetetlen soha nem hadgyhattja.

Engem többé ne várj; hanem én meg-várlak,
 Mikor JEHOVANAK tetszik ott meg-látlak,
 Az hol tárlalágok vagyon Angyaloknak,
 Es kiken könyörült az UR mind azoknak.

Keserves szíve fájdalmával ez árnyék világból való bútsúzásá Nehai Tekintetes és Nagyságos Dévák Ujfalui UJFALUSIKATA Afzszony-nak, (tit:) Edes és szerelmes egyetlen egy Leányátúl, Tekintetes és Nagyságos REVAI ERSEBET Afzszonytúl, nem különben Tekintetes és Nagyságos, Nemzetes és Vitézlő URI FŐ, és Nemes rendből álló Attyafiaitúl, és mind-ket renden lévő jámbor szolgálitúl 's szolgálóiúl.

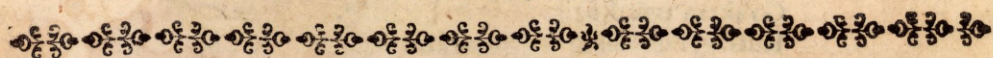
ESzemben forogván az halálnak forsa,
 Es betegségemnek nagy nyavalyás vólta,
 Tündöklő világnak álhatatlansága,
 Emberre ki-adott Isten decretuma.

Jöllehet kívántam tovább-is életet,
 Hogy láthattam vólna az én kedves vőmet,
 Ő néki ajánlván édes gyermekemet
 Szivemtől el-ízakatt REVAI ERSEBETET.

Kinek árvaságát a' ki meg-fontollya,
 'S Ura mezlíze létét tőle meg-gondollya,
 Nem kitsiny árvának ötet számlálhattya,
 Melly keserves légyen tőlem való vála.

Az halálnak forsát mikor meg-próbáltam,

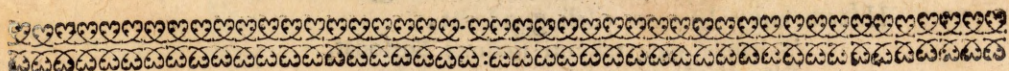
Isteneffen tőled tsendelsen el-váltam
 Szíves belzédekkel akkor el-bútsúztam
 Az mennynek Urától reád jót kívántam.
 A' kinek úgy tétzett hogy immár meg-hallyak
 Tőled jó leányom immáron meg-vállyak;
 Ellent nem álhattam ő akarattyának
 Már töriben esvén keserves halálnak.
 Isten legyen hozzád szerelmes leányom,
 Arvaságra jutott én édes magzatom,
 Eltemben ki valál segítő oszlopom,
 En nyavalyáimban kedves vigasztalom.
 Isten fizesse meg's áldgyon minden jóval
 Hogy anayi jót tőttel szerelmes Anyáddal
 Mikor viaskodtam szörnyű fájdalommal
 Hogy tápláltál akkor sok orvosságokkal.
 Kik az halál ellen noha nem használtak
 De nyavalyáimon sokszor tágitottak,
 Eltem mivóltában gyakrabban biztattak
 De reménségemben már igen meg-tsáltak
 Mivel édes Urad tőled megszűzte előtt,
 Az én halálomkor jelen nem lehetett,
 Ha az UR Istennek e' dolog úgy tétzett,
 Szenvedgyed békével mit ISTEN így rendeltt,
 Híszem hogy Istenem viseli gondodat,
 'S hamar meg tekénti siralmas Sorfodat,
 Ellenfégid ellen a' szent Angyalokat,
 Melléd helyhezteté mint erős hadakat.
 REVAI ágon lévő jó Atyám fiaim,
 Ufalui nemből való csemetéim,
 Tőletek bútsúzván könyveznek szemeim
 Istennek ajánlak én kedves Véreim
 Más ágakon lévő kedves Atyaság,
 Nemes Vármegyénkben lakozó Uraság,
 Ennél kissebb rendű Nemesi Szabadság,
 Tőletek el-szakaszt most a' halandóság,
 Isten vigasztallja a' ti szíveteket,
 Erjeteik idővel jeles esztendőket,
 Isten ki szóllitván valamellyiteket,
 Szívetek vigadgyon látván Teremtőnket.
 Isten őrizzen meg kedves lakó helyem,
 Pállya futásomat kibén el-végeztem
 Tégedet-is gyászos keserves tselédem,
 Az Isten áldgyon meg hogy szolgáltál nékem.
 Meg-hervadott testem már csak ezt kívánja,
 Hogy jó Ura mellé tetsésék a' sirba,
 Onnan fel-ferkenvén az utolsó napra,
 Mehetsünk Christussal fényes menny-országba.

Edes és szerelmes Anyja végső bútsúzására Tekintetes és Nagyságos fe-
 lyebb említett REVAI ERSEBETHA szíszonynak keserves feleletét.

EN édes szerelmes néhai jó Anyám,
 Nemzetes Nagyságos Uj-FALUSI KATAM,
 Ezen bútsúzásod a' mikoron hallám.
 Keserűségemben én így gondolkodám,
 Melly keserves lízivel vala el-válálom,
 Tőled én Istápom azt ki nem mondhatom.

Már nyavalyáimat nem-is gyógyíthatom,
Tovább való éltém nem-is kívánhatom.
Mint Gerlitze madár árvául hagyattam,
Uram mészfe létén loklzor siránkoztam,
Eltemben sirálom még-is tágítottam
Mert Istenem után tsak te benned biztam.
De mivel az halál tőled el-választott
Keferves szivemre nagy bánatot hozott,
Hogy tőled engemet éppen el-választott,
Ezen szivem tsak nem ket-felc szakadott.
Mindéltém 's mind holtom Istenemre biztam,
Ő Atyai vóltát mivel tapasztaltam,
Hogy illy véletlenül árvául maradtam,
Vileli gondomat mint én édes Uram.
Ez verseket immár mikor el-végezte,
Egy Atyád fiának keferedett szive
Karátson havában ötödik nap-fénye
Mikor fel-jött Ezer hét-száz eiztendőben.
Keferves sirással nyúlt ezen munkához,
Midőn Szklabinárul érkezett házához,
Hasonló vólt majd el-hervadó virághoz,
Oranként készülvén ő-is az halálhoz.

Néhai Tekintetes és Nagyságos REVAI IMRE Uram, (tit:) *kefer-
ves özvegyének bóldog emlékezetü* Nehai Tekintetes es Nagyságos Dé-
vék Uj Falui, UJ FALUSI KATA Afiszonynak végsü ke-
erves bútsúzása.

Midőn

*Sullyos beiegeskedése után a' szomorú halállal szemben szállott volna, és szép
tsendefsen el aluván Lelkét Teremtőjének ajánlotta volna. Ezer
hét száz eiztendőben, Karátson havának negyedek napján.*

E' tsalárd Világtúl.

TSalárd Világ mivel Teremtőmhöz mégyek
Te tőled el-válok hogy mennyekben légyek;
Meg nem tartóztatnak itt semmi szépségek,
Sem viszta nem vonnak semmi ékekségek,
Nintsen benned jószág nintsen állandóság,
Uralkodik benned rút hamis tsalárdság,
Távol jár te tőled tzenséges igalság,
Mindenütt tsak nyargal a' gonofz hamiság.
Nem lehet békekség tsak nagy háborúság,
Gyakran tsalatkozik az igaz Barátság.
Rutság, fájtalanság feslett paráznság,
Soha nem távozik tőled a' gonofzlag,
Látom hogy mindenek hijjában valóság,
Mellyek itten vannak el-múlnak mint virág,
En-is majd el-mégyek mert jobb a' menny-ország,
El-múlandoságnál örökké valóság.
Mikor mind ezeket elmém jól visgállya,
Szerentséulenségét világnak utállya
Mennyben bóldogságát én Lelkem talállya
Mert szentek rendiben már Isten számlállya.

Itt a' nagy Uraság 's örökké valóság,
Itt vagyon az öröm 's az örök boldogság,
Itt egyenlő jóság, itt igaz barátság,
Itt vagyon közöztünk Lelki világosság.

Tekintetes és Nagyságos REVAI ERSEBETH Alszonytúl
*mint édes kedves, és szerelmes edgyetlen egy leányátúl kefervesen
bútsúzik.*

Változik az idő minket-is változtat,
A' kedves napoktúl véletlen meg fosztat,
Kedvetlen órákra, bús gondokra juttat,
Végtére azokhoz halált is ragasztat.
A' mint a' nap fénlík fel-derűlvén reggel,
Kél azonban szél-vész háborodott éggel,
Követvén rút zápor mezőt rontó jéggel,
Reggeli jó kedve lesz/sz szomorú véggel.
A' tavaszi ég-is ujúl vig szellőkkel,
Ekesül az mező szép gyenge fűvekkel,
Rút meg avulást ér vízontag ezekkel,
Mihelyt az ősz sűti fonnyasztó derekkel.
Az emberi élet hasonlatosképen
Az idők folytával változik fokképen,
Mint a' ki nyilt Rósa ideig tart szépen,
Meg avúl az után kóróvá lesz épen.
A' melly óra adgya világra létünket,
A' kezdi rendelni mindgyárt életünket,
Ugy láttatik ugyan hogy nevel bennünket,
De az mind közelebb mozdítja végünket.
A' melly idő el-fogy egyszer, a' meg nem tér,
Halálunkhoz penig a' mind közelebb vér,
Attúl szabadulást hid-el fenki nem nyer,
Vagy elébb vagy utólb oda minden el-ér.
Múlnak az esztendők múlnak az dolgok-is,
Kik most sírban vadnak éltenek azok-is
Igy el-múlnak mi-is el-múlnak mások-is
A' mint a' szegények úgy a' Gazdagok-is.
En Esztendeim-is imé most el-múlnak,
Engemet a' letét koporsóban búznak,
Világi Uraság, szabadtság változnak,
Minden ditsőlségim tőlem el távoznak.
El-jött hát ideje bútsú vételeknek,
Majd keferűséget szereznek sziveknek,
Mivel hogy az halál lest hány embereknek,
Ugyan tsak végének kell lenni ezeknek.
Edes szép Magzatom REVAI ERSEBETHEM,
Soha jóságodat el-nem felejtetem,
Szivemnek fájalmát nem-is enyhithetem,
Hű hivatalodat ki sem beszélhetem.
Betegségeimnek mindenkor használtál,
Sok orvosságokkal éltemben tápláltál,
Sem fáradságodat költséget sem szántál,
Tőlem mert mindenkor segítségül vóltál.
A' keferves halál mindenütt tsak kaszál,
Eles kaszájával valakit hol talál,
Imé én velem-is most bátran szemben száll,
Edes Gyermekemtől testem-is majd el-vál

Urban vagyok mégyek, ittöbbe nem látak,
 REVAI ERSEBETHEM IZIVEM SZERINT IZÁNLAK,
 Isten vigasztaljon annak-is ajánlak,
 Idővel téged-is magam után várlak.
 Szivemtől elszakatt szerelmes Magzatom,
 A' mennyei Urnak Lelkem már ajánlom,
 De tőled bútsúmat én meg nem vonhatom,
 Ur Jésus áldgyon-meg méltán kívánhatom
 Az Arvák Istene adgyon segítséget,
 Dolgaidban-is láls kívánt békeséget,
 Eltedben mind végig fríls jó egészséget,
 Bóldog ki-múlással adgyon tsendelséget.
 Mértékellyed azért keserűségedet,
 Erettem bánattal ne epezd szivedet,
 Hidgy reménlly könyörögj kérjed Istenedet,
 Meg-tart meg-vigasztal el sem hágy tégedet.
 Mint kit a' tengeren forgat hószízu vezély,
 Ohajtott partyához hozván végre a' szél,
 El-felejt minden bűt kedves örömré kél,
 El-múlt veszélyekről örvendezve beszél.
 Így jutottam én-is utolsó tzealomhoz,
 Mikoron az Ur vett engem ő magához,
 Hoztak az Angyalok kívánt *portusomhoz*,
 Az hol az én Lelkem örökké vigadoz.

Tekintetes és Nagyságos PETROTZI ISTVAN Uramtól
mostanság bűjdösésben lévő kedves vejétől bútsúzik,

HOZZÁD-IS fordítom gyenge beszédemet,
 Ha szinte halál meg-győzi-is testemet,
 Nem kívánom többé lanyarú életemet,
 Mert az mennyben vísznek Angyalok engemet.
 VÖM PETRÓCZI ISTVAN miértolly késsön jár?
 REVAI ERSEBETH téged ohajtva vár,
 Felséges Tsászáruunk meg-grátiáz immár
 Téged hűségére bé fogad hidd-el bár.
 Hűfégedet tars-meg Római Tsászárnak
 Hóltig meg-kegyelmez bizonynyal higgy annak
 Hasznát lám nem látod fok bűjdösésidnak
 Kelerves vagy azzal kedves leányomnak.
 Szánd-meg édesedet mert ohajt tégedet
 Napról napra várja el-jöveleledet,
 Bár láthatná most-is kedves személyedet,
 Jaj! búsul, kelesreg ohajtván tégedet,
 Magánolsan vagyon verébnék módgyára
 Mint a' bús Pellikán kinek nintsen árra
 Társát hogy nem láttya rettenetes kára,
 Jöjj-el hát ne kélsél mit szóllok nézz arra
 Gazdagság és értek vagyon az Atyáktól
 De az jó Feleség Istentől magától
 Bóldognak mondatik Salamon szájától,
 A' kinek jó Alszzony adatik szájától.
 Istenünköl néked vagyon rélzad ebben
 Te gyönyörködhetel jó Feleségedben
 A' kit hogy meg bertsülly egélz életedben,

Az Istenért kérlek tarts szeretettedben.
 Hogy ha láthatalak volna még éltedben
 Nagy gyönyörűségem lett volna szívedben
 De mivel tégedet nem látalak éltedben,
 Kivánom hogy Isten tartson békéségedben.
 Bűjdosáfsídban-is légy jó egészséggel
 De édes hazádba jöjj-el tietséggel,
 Edeseddel edgyütt éllyetek örömmel
 En pedig tőletek tsendefsen válok el.
 Istennek áldása már légyen rajtatok
 Bóldog Elztendőket ti-is számlállyatok
 Igaz Izereteted egy-máshoz tartsatok
 Ur Jésumt mindenkor híven imádgjátok.

Kedves Attyafiaitúl Nagy Jó Uraitúl, és igaz jó Akaróitúl.

ZEng itt az Halálnak hangas Trombitája
 Szólnak a' Dobok-is kereng lobogója,
 Harsognak a' Lármák kézben áll kalzája,
 Gazdag, szegény, Ifjú, Vén, mégyen alája.
 Tsak meg kell átköznöm keserves halállal.
 Ha le-vágattatom éles kászájával,
 Kell tőletek válnom végső bútsúzással.
 A' mennyégben szállok Angyali táborral.
 Im láttya két Izemem Christusnak Zászlóját,
 Hallom az Angyalok hangos *musikáját*,
 Vigadnak Örölnék a' Mennyeknek Urát,
 Ditsérik örökké, mint kegyelmes Atyát.
 Tőletek már léfzen végső bútsúzássom,
 En édes véreim, vólt vigasztalásom,
 Bennetek éltedben, most már el-válásom,
 Majd mennyégben léfzen magasztaltatásom.
 Isten hozzád kedves édes rokonfágom,
 Mind két rélszrül való én Atyafiságom,
 Múlik most világi egész Izabadságom,
 Drága Idvőzítóm minden vigalságom.
 Nagy jó Uraitam sem hagyhatom abban,
 Segéllye Ur Isten, őket minden jóban,
 Nem vólt fogyatkozás jó akaróimban,
 Hóltok után légyen helyek Mennyorfágban.
 Ellyenek sokáig kik vóltak igazak,
 Térjenek Istenhez kik nem vóltak azok,
 Láttya Izent áldását ha léfznek igazak,
 Szép magzattyáikkal vigadni fog házok.
 Gyarlóságból kinek éltedben vétettem,
 Nagy alázatossan mostan meg-követem,
 Egész bűneimnek boránattyát vettem
 Istentúl: már bátran mat követem.

*Kedves bű szolgaitúl és szolgálóitúl szegény jobbágyitúl és Szklabinya
 várátúl kedves lakó helyétül bútsúzzák.*

Meg-áll és ne siess még keserves halál,
 Látod melly szép rendben há szolga rendem áll,
 Nagy keletűséggel szíved tőlők el-vál,
 Mert engem elölők hamar ki-izakasztál,

Hiven szolgálatok míg veletek éltem,
 Kiért ha éltemben jól nem fizethettem,
 Meg fizet az Isten néktek én érettem,
 Jó uratok néktek marad én helyettem.
 Hiven szolgáljátok jó leányomat-is,
 Melly hűséggel nekem vóltatok néki-is,
 Legyetek hozzája jók ti leányok-is,
 Ugy kedvelsek léiztek meg-áld az Isten-is.
 En-is hogy Istennek szolgáltam éltemben,
 Jó hartzot hartzoltam én igaz hitemben,
 Immáron örvendek az örök életben,
 Ditsérem örökké Ur Jéfust mennyégben
 Ne sirj ne keseregj mert el-jött az óra.
 Kedves szolga rendemél az szolgák Ura,
 Segítséggel légyen néktek minden jóra,
 A' Jchova Isten Seregeknek Ura.
 Légy általmazója szegény jobbágyimnak,
 Segítették ezek én öreg vóltomnak,
 Véget vetettem már én Uralágomnak,
 Öket-is ajánlom Felséges Uramnak.
 Te szklabinya Vára kedves lakó helyem,
 Isten légyen veled el-jött már én végem,
 Ez léízen te hozzád utólsó beszédem,
 Hogy veszélyid ellen őrizzen Istenem.

A M E N.

Hiven szolgálatok míg veletek éltem,
 Kiért ha éltemben jól nem fizethettem,
 Meg fizet az Isten néktek én érettem,
 Jó uratok néktek marad én helyettem.
 Hiven szolgáljátok jó leányomat-is,
 Melly hűséggel nekem vóltatok néki-is,
 Legyetek hozzája jók ti leányok-is,
 Ugy kedvelsek léiztek meg-áld az Isten-is.
 En-is hogy Istennek szolgáltam éltemben,
 Jó hartzot hartzoltam én igaz hitemben,
 Immáron örvendek az örök életben,
 Ditsérem örökké Ur Jésumt mennyégben.
 Ne sirj ne keseregj mert el-jött az óra.
 Kedves szolga rendemél az szolgálk Ura,
 Segítséggel légyen néktek minden jóra,
 A' Jehova Isten Seregeknek Ura.
 Légy általmazója szegény jobbágyimnak,
 Segítették ezek én öreg vóltomnak,
 Véget vetettem már én Uralágomnak,
 Öket-is ajánlom Felséges Uramnak.
 Te szklabinya Vára kedves lakó helyem,
 Isten légyen veled el-jött már én végem,
 Ez léízen te hozzád utólsó beszédem,
 Hogy veszélyid ellen őrizzen Istenem.

A M E N.

